

Sky S.T.

Apollónia

Sky S.T.

APOLLÓNIA

Az Asperg család sorozat: 3. kötet

Sky könyvek: 18. kötet

© Sky S.T. 2025. 06. 10.

Magyarországon kiadja a
HELMA Kiadó

A szerző eddig megjelent könyvei:

Vigyázat sorozat (Sky S.T.):

1. Vigyázat! Jövők!
2. Vigyázat! Nyaralok!
3. Vigyázat! Férjhez megyek!

Jó pasi sorozat (Sky S.T.):

1. A szomszédom egy jó pasi!
2. A férjem egy jó pasi!
3. Az apukám egy jó pasi!

Lotte sorozat (Sky S.T.):

1. Lotte elveszti a szüzességét
2. Bizz bennem!

Az Asperg család sorozat (Sky S.T.):

1. Emily – 1. rész
2. Emily – 2. rész
3. Apollónia

Milyen mély a mélyirodalom? (Sky S.T.)

Most főzünk vagy dumálunk? (Sky S.T.)

Most főzünk vagy bulizunk? (Sky S.T.)

Két könyv között... minden, ami csirke

Antológiák 2024 (Sky S.T.)

Erotikus Történetek Antológia 2024

Újratervezve! Régi mesék új köntösben Antológia 2024

Újratervezve! Régi mesék új köntösben Antológia 2025

Olivia Fox naplója sorozat (Sütő Éva):

1. Átverve
2. Behálózva
3. Meggyötörve
4. Megbosszulva

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. írónő és HELMA kiadó

A könyvet kiadja Magyarországon a HELMA Kiadó

Cím: 8630 Balatonboglár, Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30) 499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője: Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma: 2025. 06. 10.

ISBN szám: 978-963-639-793-7

Copyright

Borítóterv: Bakó Lilla

Olvasószerkesztő, korrektor: Sike Erzsébet

A szerző elérhetősége: skybook0401@gmail.com

Facebook: <https://www.facebook.com/skystbook/>

Szerzői jog – Copyright: 2025 by © Sütő Éva

Minden jog fenntartva – All right reserved

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert.

A könyv bármely részletének a közléséhez, bármilyen céllal, a kiadó írásbeli engedélye szükséges, kivételt képeznek a Helma Kiadó és az MKMT mozgalom hivatalos bloggerei, akik 600 (azaz hatszáz) karakter erejéig szabadon idézhetnek a könyvből.

Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

Nyomdai kivitelezés:

Innovariant Nyomdaipari Kft., Algyő

Felelős vezető: Drágán György

innovariant.hu

Dinasztia születik: 1904. június 15.

– Gróf úr, gróf úr, tesszen má’ jönni! Megszült a Marishka! Gyönyörű szép kislánya lett! Nevet kéne neki adni! – kiabált a bábaasszony.

Mindenki tudta, hogy a grófné halála után, Marishka nemcsak a két fiú dadája lett a nagyházban. Ő vigasztalta a szegény grófot is. Ennek köszönhatték az uradalomban, hogy minden maradt a régiben, a gróf is megerősödött, lassan a gyásza is alábbhagyott.

A grófnak volt két fia, egyikük már a tizenhét évet töltötte, a másikuk a kilencet. A grófság jövője biztosítva volt a két örökössel. Aztán meg a fiúk is tiszta szívből szerették a mindig vidám Marishkát.

De azért fiúgyereket nem akart a gróf balkézről, az már túlzás lett volna! Trézsi néne sorra megszabadította hát Marishkát a nemkívánatos terhességektől. Aztán évek múltán ismét várandós lett a lány, de most a bába azt

mondta, ez biztos, hogy kislány lesz! Ezért a gróf úgy döntött, megtarthatja a gyereket. Elfér az uradalomban, a fiait meg nem veszélyezteti, bárhogyan alakuljon is a sor-suk...

A szolgálólány volt a világ legboldogabb embere! Lesz egy szép kislánya, aki majd vele lakik, akinek majd mindent megtanít, hogy aztán hűséges, gondos asszonya lehessen valakinek az uradalomban. Akár még a főlovász is elveheti feleségül!

Az ausztriai Asperg gróf tisztességgel gondoskodott az ágyasáról, szép, nagy, világos cselédszobát kapott a kastély hátsó traktusában. A gróf bebútoroztatta, de akkora volt a szoba, hogy még a bölcse is befért kényelmesen.

A gróf könnyes szemmel vette kézbe a kisbabát, aki gyönyörű barna szemekkel nézett rá, és azonnal megmarkolta az ujját, jó szorosan.

– Trézsi, miért barna a kislány szeme? Nem azt mondják, hogy az újszülött mind kék szemmel jön a világra?

– Mindég van kivétel, gróf úr! – válaszolt megfontoltan a baba. – Ez a kislány még nagy dolgokra lesz hivatott! Időben el kell majd kezdeni taníttatni! Azért barna a szeme, gróf úr, mert küldetése van! Nézzen csak, ide, nagyságos úr! – vette el a gróf kezéből az újszülöttet, és már húzta is odébb a kis réklit. – Ilyet még én sem láttam! – mutatott egy fura, három részből álló anyajegyre a vállán. – De a dédanyám azt mondta nekem, hogy akinek pénz, korona, vagy jogar alakú anyajegye van, az

mind küldetéssel születik. A korona vezetésre, a jogar okosságra, a pénz meg gazdagságra mutat! Ennek a kislánynak itt, gróf úr, mind a három anyajegye megvan! Ráadásul együtt, a kis vállán, hogy elbírja majd a terheket! – súgta a bábaasszony, hogy senki avatatlan meg ne hallja.

– Trézsi, merre vagy? Trézsi! Gyere gyorsan, nagy a baj a Marishkával! – szaladt ki a szakácsné a szobából, ahol a lány feküdt. – Nem akar elállni a vérzés! Jaj, Istenem, mi lesz, ha meghal szegénykém? Mi lesz ezzel a kis poronttyal?

– Lidi, kérem, ne sápítozzon itt nekem! Menjen vissza és segítsen Trézsinek! Marishka fiatal, erős, egészséges főhercezléd! Nem lehet olyan nagy a baj! Menjenek gyorsan!

A bábaasszony a kezébe kapta a gyereket, és már fordult is vissza az ajtóból, ahova kihozta a kislányt megmutatni. Jobb, ha erről a hármas anyajegyéről egyelőre nem tud más, csak a gróf!

Ki tudja, mit váltana ki a babonás falusiakból!

Mindegy, mennyire volt fiatal és erős Marishka, ha a Jó Isten rövid életet szánt neki. A nyári nagy melegre való tekintettel már másnap délután el is temették.

A gróf egész éjszaka az anyajegyeken gondolkozott, meg hogy milyen nevet adjon a kislánynak.

A gyerek a megboldogult édesanyja után kapta a Hafner vezetéknevet, a gróf nagymamája után meg az Apollóniát. Amit senki nem tudott, hogy a nagyságos Apollónia asszonynak is volt három anyajegy a vállán.

A saját, grófi családnevét nem merte bejegyeztetni a plébánián, nehogy egyszer gond legyen belőle. Annyit megtett, hogy egy lepecsételt levélben leírta, hogy a gyerekek az övé, és ha az élet úgy hozná, hogy utód nélkül maradna a család, akkor Apollónia Hafnerre szálljon a grófság, és a nevét változtassák meg Aspergre.

Ebből a levélből három példány készült: egy a plébániára került, egy a megholt Marishka holmiját tartalmazó ládába, mint a kislány öröksége, egy pedig a grófi irattárba.

Az árván maradt kisbabához hoztak egy szoptatós dadát a faluból, akinek előtte pár nappal halt meg a saját kisfia. A gróf minden reggel és minden este benézett hozzá, meggyőződve róla, hogy jól van és a lehetőségekhez képest mindent megkap.

Szerencsére a gróf anyja Németországban élt, a második férjével, attól nem kellett tartania, hogy a fülébe jutna a hír. Mert abból aztán nagy huzavona lett volna! Ritka szívtelen volt a nagysága! Senki nem is értette, hogy a gróf hogyan lehet ilyen jószívű, egy olyan anya mellett!

Amikor viszont a kislány anyajegyéről kérdezgették az emberek, akkor Trézsi mindenkinek az felelte, hogy szegény Marishkának volt ilyen, de nem a hátán, hanem a csípején.

A gróf soha nem javította ki.

Apolka útnak indul

Apolka háromévesen már örökösen tett-vett, hol a konyhában, hol az istállóban. De legjobban lovagolni szeretett. A gróf néha felültette maga elé a nyeregbe, és kilovagolt vele a gazdaságba. Állandóan magyarázott neki, néha még maga-magán is nevetve, hogy ugyan, mit érthet ez a csöppség belőle!

Amikor a kislány négyéves lett, beszökött az iskolába, és ötéves korára írt, olvasott, folyékonyan.

Az idősebbik fia, a húszéves Leopold, már egy ideje, a nyári szünetekben a jobbkeze volt a birtokon. A gróf agya azon járt, hogy meg kéne nősíteni, hogy minél előbb unoka lehessen. De a gyerekek annyira jó esze volt, hogy sajnálta kivenni az egyetemről. Úgy döntött, hogy engedi még egy kicsit, élje ki magát!

Otto tizenkétévesen maga volt a csíny, az örökös tréfacsinálás. De tanulni, azt nem szeretett. A tanító urat meg a francia nevelőnőt a teljes kétségbeesésbe kergette! Ha nem lett volna ott a minden tudásra éhes Apolka, hát

megszöktek volna, már régen. Az a kislány, az maga volt a csoda! Mindegy volt neki, hogy számtan vagy mértan, ABC vagy idegen nyelv, csak tanulhasson! Az agya úgy szívott magába mindent, mint valami szivacs! Hétévesen folyékonyan olvasott, gyönyörűen írt, nyolcévesen franciául és oroszul is jól beszélt. Imádott számolni és olvasni.

1912-ben kitört a balkáni háború. A gróf széles látókörű ember lévén, megpróbált kapcsolatba lépni a régi barátaival Skóciában, Angliában, Németországban, Oroszországban, hogy mit gondolnak, lehet-e ennek súlyosabb következménye is? Az már látszott, hogy az Osztrák-Magyar Monarchia is gyenge lábakon áll. De ekkor még mindenki bizakodó volt.

Egy évvel később, a francia nevelőnő arra kérte, hogy hazamehessen a családjához, a Párizs melletti kis birtokukra. A gróf úgy határozott, hogy Apollóniát elküldi vele. Csak amíg lecsillapodnak az emberek! Ellátta őket bőségesen pénzzel, és megígérte, hogy minden évben megtalálja a módját, hogy küldjön legalább annyit, ami a kislány koszt-kvártélyát tisztességesen fedezi.

Apollónia hihetetlenül boldog volt! Világot fog látni! Adél kisasszony egyébként is mindig vidám volt, jókedvű, a kislány úgy gondolta, hogy akkor a francia emberek is mind vidámak, meg jókedvűek, barátságosak lesznek.

A gróf az indulás előtti este magához hívatta a kislányt.

– Nézd, Apolkám, ebbe a ládikába tettem az okmányaidat, meg néhány emléket az anyukádtól. És most

nagyon figyelj! Anyukád ruháját is becsomagolták neked, és itt van néhány váltás dírdli a te méretedben is. Arra vigyázz, hogy ezeket a ruhákat soha, senkinek ne add oda! Se kölcsönbe, se másképp! Te magad mossad, kézzel, de jobb, ha nagyon vigyázol rájuk, és inkább viseld azokat, amiket itthon is szoktál. Itt van egy levél is, de ezt csak akkor szabad felbontanod, ha nagy bajba kerülész, és teljesen egyedül leszel. A kisasszony kapott annyi pénzt, amiből kényelmesen meg tudtok élni egy évig. Megígérte, hogy a családja a saját gyerekükként fog szeretni téged is. Nem lehet olyan nagy a baj, de jobb, ha egy ilyen szép kislány nincs itt, amikor megbolondulnak az emberek.

– Köszönöm a gróf úr jóságát! – állt meghatottan Apollónia a férfi előtt. – Ahogy lehet, visszajövök! Tudja, hamarosan ellik a Riska, aztán kell valaki, aki le tudja csilapítani!

– Kislányom, a Riska nélküled kell, hogy a világra hozza a borját! Nem ígérem neked, gyermekem, hogy addigra visszajöhetsz! De ahogy elmúlik a háborús vesze-delem a fejünk fölől, azonnal üzenek érted. Még az is lehet, hogy magam megyek el Párizsba, hogy hazahoz-zalak! Legyél jó kislány, és vigyázz magadra, meg erre a ládikóra!

Apollónia a kilenc évével gyorsan megértette, hogy a gróf így próbál vigyázni rá.

Véletlen találkozás

Másnap, a születésnapján indultak útnak. Bécsig a gróf úr hintója vitte őket, két markos legény vigyázott rájuk, meg segített mindent felpakolni a vonatra. Egyenesen a párizsi Gare de l'Est-be érkeztek, ahol Adél kisasszony családjának az autója várt rájuk, sofőrrel.

Egyedül Adél kisasszonyra számítottak, meg az ő csomagjára. Amit lehetett, azt bepakolták az autóba, de Apollónia csomagjai már nem fértek be.

– Te itt maradsz, és megvárod, amíg a sofőr visszajön érted! – parancsolta a kisasszony.

– Adélka, egyedül maradjak itt a csomagokkal? És ha valaki ellopja? Nem lenne jobb, ha inkább én mehetnék el az autóval? Te felnőtt vagy, te nagyobb biztonságban lennél! – próbálkozott Apolka.

– Ha nem tetszik, felőlem itt maradhatsz örökre is! Ne-sze, itt van egy kis pénz, hogy éhen ne halj! – nyomott a kezébe pár frankot a kisasszony, majd beült az autóba és intett a sofőrnek, hogy induljon!

Apollónia most először találkozott az emberi kétarcú-

sággal, és ez mérhetetlenül felbosszantotta. Szeretett volna WC-re menni, éhes is volt, mert a vonaton már korábban megettek mindent, amit még otthon csomagoltak nekik. A fal mellé tolta a csomagjait, rájuk ült, és azon gondolkozott, hogy kiben tudna megbízni?

Kinek merje odaadni azt a pár frankot, hogy hozzon neki valamit enni? Mert az szoba se jöhet, hogy őrizetlenül hagyja a ládikóit!

Egy kisfiú állt meg előtte.

– Te miért vagy egyedül? – kérdezte.

– Nem vagyok egyedül! – mordult rá Apollónia.

– De egyedül vagy! Nincs veled felnőtt! – nyelvelt vele a kisfiú. – Nekem ott áll a nagyapám! Az apukám még otthon van, Oroszországban. A tiéd hol van?

– Ausztriában. De hagyj már békén a sok kérdezőssel! Idegesítesz!

– Te még gyerek vagy! A gyerekek meg nem idegesek!

– Ha adok egy nyaklevest, elhiszed majd, hogy ideges vagyok? – csattant fel Apollónia.

– Ahhoz utol kellene érned! – nevetett rá a kisfiú, és néhány lépést hátrált.

– Vlagyimir! Gyere már! Indulnunk kell! – szólalt meg egy férfi a kisfiú háta mögött.

– Nagyapa, ez a kislány egyedül van! Szerintem segítenünk kéne neki! Hogy is hívnak? – fordult a lány felé.

– Apollóniának – sóhajtott egy nagyot, mert már kezdett félni a szürkületben.

– Szép neved van! Aztán miben segíthetünk neked, Apollónia? – lépett mellé egy jól megtermett ember, és

egy pillanatra meghökkent, amikor találkozott a pillantása a kislányéval.

– Éhes vagyok. Van pénzem, de nem tudok elmenni vásárolni, mert nem hagyhatom itt a ládáimat!

– Vloda, menj Emmához, hozz szendvicseket! Itt van egy kis pénz, de vigyázz rá! – adott néhány frankot a kisleány kezébe. – Majd kifizeted a saját részedet, amikor Vlagyimir visszajön az ennivalóval – fordult a kislány felé.

Mire elfogyott a szendvics, Apollóniának már nagyon kellett WC-re mennie. Végül úgy döntött, megbízik a férjében és a kisleányban. Nem volt más választása.

Azt is gyorsan kiszámolta, hogy tőle a férfi, akit Szergejnek hívtak, alig fogadott el pénzt, pedig a szendvicseket ők ketten ették meg Vloda-val. Ha meg akarnák lopni, azt bármikor megtehetik, amíg egyedül várakozik.

Vloda és a nagyapja azonban hűségesen vártak rá, sőt, megvárták vele az autót is. Miközben várakoztak, Apollónia elmesélte, hogy Ausztriából jött, az Asperg birtokról, és azt is megtudta, hogy Szergej és Vlagyimir Kijevből érkeztek, és a napokban várják Vloda apját, Jurijt, a kisleány két testvérével.

Szergej néhányszor megcsóválta a fejét, de Apollónia azt hitte, ez annak szól, hogy a nevelőnő ilyen csúnyán magára hagyta. Már kezdett teljesen besötétedni, amikor megjött érte az autó. A sofőr csak morgott egyet, hogy pakoljon már, mert így is késő éjszaka lesz, mire visszaérnek a birtokra. Végül Szergej emelte meg a ládákat és rakta be, amit tudott a csomagtartóba, a többi az ülésre.

Váltott néhány szót a sofőrrel, a kezébe nyomott pár frankot, cserébe a címért, ahol a kislány lesz.

– Apolka, hamarosan meglátogatunk Vlagyimirrel, hogy lássuk, hogy megy a sorod! De ha bármi baj lenne, ha segítségre lesz szükséged, akkor ez a mi címünk, itt megtalálasz minket – adott egy cédulát a kislány kezébe.

– Nem leszel messze Párizstól, mindössze tizenöt kilométer. Ha nagy a baj, akár gyalog is nekivághatsz! Itt meg csak a Sacré Coeur székesegyházat keresd, a nagy fehér épületet, fent, a hegyen! Ott már mindenki ismer minket, igaz, Vloda? – simogatta meg nagy szeretettel unokája fejét Szergej.

– Így van, nagyapa! Arrafelé sok orosz lakik, akik jó emberek! Nem olyanok, mint ez itt! – intett a fejével a kisfiú mérgesen, az egyre türelmetlenebb sofőr felé.

– Menj, kislányom, mielőtt még dühösebb lesz ez a férfi. Isten áldása legyen veled, gyermekem!

Ahogy az autó elindult, a kis Vlagyimir megrángatta Szergej kezét.

– Apókám, ugye tényleg meglátogatjuk hamarosan Apolkát? – szólította meg a kedvenc szavával a nagyapját és bizakodással nézett rá.

– Apolka? Máris becézed? Nem lesz ez egy kicsit gyors, kisunokám? – nevetett rá a férfi.

– Olyan szép! És olyan szomorú! Neki sincs itt az apukája, mint nekem, de én legalább nem vagyok egyedül! – nézett rá a hatéves kisfiú, könnybe lábadt szemmel.

– Meglátogatjuk, hamarosan! Ha kell, még a családba is befogadjuk! – tette hozzá elgondolkozva a nagyapja.

Cselédsorban

Apollónia már alig bírta nyitva tartani a szemét, mire végre megállt vele az autó. Kutyák rohantak felé, amikor kiszállt, de ő csak leguggolt eléjük, előre nyújtotta a kezét, és hagyta, hogy azok megszaglásszák.

A kutya, az kutya, mindegy, melyik országban él!

– Gyere már befelé, ne a játszáson járjon az eszed! – szólt rá dühösen franciául a kisasszony. – Vagy vacsora nélkül fogsz lefeküdni!

Apollónia nem szólt egy szót sem, csak arra gondolt, hogy vajon tényleg meglátogatják-e hamarosan az orosz barátai? Vagy jobb lenne, ha már ma éjjel visszaindulna Párizsba, hogy megkeresse őket?

Megette, amit elé tettek, aztán megvárta, amíg a kisasszony megmutatja neki a szobáját.

Hát, szobának nemigen volt nevezhető! Talán éléskamra lehetett régen, vagy valami szerszámos sufni. A ház hátsó részéből nyílt. Ide volt bezúfolva már az összes ládikája, csomagja. Egy vékony szalmazsák várt rá, egy molyrágta takaróval.

– Ha WC-re kell menned, ott, a bokrok mögött elintézheted a dolgod! A csirkeólak mellett van a kerekeskút, ott, a vályúnál mosakodhatsz. Szombatonként te is megfürödhetsz a konyhában, a dézsában, a család után! Vasárnap mi, a család, templomba megyünk! Te maradsz itthon és őrzöd a házat! – sorolta a kisasszony az új szabályokat. – Reggel majd anyuka megmutatja, hogy mi lesz a dolgod. Hol a pénz, amit odaadtam neked?

– Ételt vettem rajta meg vizet – hazudta szemrebbenés nélkül a kislány.

– Többet eszel, mint egy meglett férfiember! Az a pénz egy hónapra sem elég, amit a gróf fizetett utánad! – dohogott Adél kisasszony jó hangosan, hogy lehetőleg az egész család hallja.

Apollónia nem szólt egy szót sem, csak összeszorította a száját. „Még, hogy úgy bánnak majd velem, mint a saját gyerekükkel!” Ha ezt a gróf úr tudta volna, nincs az a pénz, amiért elküldött volna otthonról” – vigasztalta magát a kislány.

Egyetlen szó nélkül ment be a kamrába. Szerencsére bennfelejtették a kulcsot a zárban, így rögtön magára is zárta az ajtót. Az egyetlen törött üvegű ablakon besütött a holdvilág, annak fényénél pakolta el a ruháit, könyveit. A kis ládikóból kisedett mindent, és betömködte a szalmazsákba. Sejtette, hogy másnap a holmiját átnézik majd, és amit csak lehet, elszednek tőle. Azt nem tudta, miért olyan fontosak az anyukája ruhái, de a lepecsételt levéllel együtt bekerültek mind, az ócska szalmazsákba. Szerette volna eltenni a szép ruháit is, de tudta, hogy

csak a legfontosabbakat dughatja el anélkül, hogy a kis-asszony ne kezdjen el gyanakodni.

A kis ládikóba berakta a tankönyveit, a ceruzáit, a bibliáját, meg az egyetlen pár szép cipőjét. Csak remélhette, hogy a házban senki lábára nem lesz jó.

Aztán megszaglásztta magát, és úgy döntött, hogy éjszaka ide vagy oda, ő bizony kimegy és megmosakszik a vályúnál.

Óvatosan kinyitotta az ajtót, aztán megvárta, amíg a két nagy kutya odasétált hozzá. Megsimogatta kicsit őket, aztán bezárta a kamra ajtaját, a kulcsot meg a köténye zsebébe tette.

Elrohant először a bokrok mögé, majd a vályúhoz ment. Szerencsére volt egy kis langyos víz az alján, amit az állatok már nem ittak meg. Láttá, hogy ez elég lesz, mert a sötétben nem akart vizet húzni a kútból.

A grófi házban még a cselékednek is volt egy közös fürdő, amit mindennap használniuk kellett! A gróf úr nem tűrte a piszkot, se a tetűt maga körül. Apolka megszokta, hogy együtt tisztálkodott a többi asszonnyal, de hogy a szabadban, az udvaron tegye mindezt, hát, erre még nem volt példa az eddigi kilenc évében!

Azt remélte, hogy a házból senki nem veszi észre. Elszaladt a szappanért, amit még Lidi nénye csomagolt be neki, fogta a kedvenc törölközőjét, aztán már ment is vissza a vályúhoz.

A két kutya kíváncsian leste a kis jövevényt, ahogy levetkőzött és széles mosollyal az arcán mosta le magáról az út porát. A maradék vízben kimosta a ruháját is, úgy

ment vissza a kamrájába. A vizes ruhákat és a törölközőt a ládákra terítette száradni, a szappant visszacsomagolta a papírjába, és becsúsztatta a feje alá, a szalma középebe.

Legalább egy kis otthoni illat legyen vele a nagy szomorúságában.

Az uradalomban megszokta, hogy korán kel.

A nap még csak pislogott a látóhatáron, amikor Apollónia felöltözött és igyekezett körbenézni, mielőtt a gazdáék is felkelnek.

A ház nem volt nagy, és el is volt hanyagolva. A jószágok túl közel voltak a házhoz, kora reggel már érezni lehetett a trágya szagát. Ahogy kelt fel a nap, és lett egyre melegebb, egyre jobban. A legyekről és bögölyökről már nem is beszélve, amik mindent elleptek.

Apollóniának az állatokat kellett etetnie, és este még a három ló ápolása is rámaradt, amikor a gazda meg a két fia megjöttek a határból. Napközben a veteményesben kellett segítenie, hol a gyomokat kiszedni, hol meg kapálni.

Adél kisasszony mindent elmondott a családnak, hogy Apolka otthon mit csinált, csak azt nem tette hozzá, ami nyílt titok volt, hogy a gróf úrnak a balkézzről született gyereke.

És azt is elfelejtette elmondani, hogy mennyi pénzt adott a gróf, hogy a kislányról gondoskodjanak.

Így aztán Apolkát lefokozták cselédnek.

Úgy is bántak vele.

Ahogy sejtette, a csomagjait átnézték, egyesével, alig hagytak neki ruhát, cipőt, mindent elvettek, ami még jó volt valakire a családban, vagy amit érdemes volt eladni.

A szalmazsákját nem bolygatták egyedül.

A család minden hétvégén elment templomba, Apolkát meg egyedül hagyták otthon, hogy vigyázzon a házra meg az állatokra. De legalább ilyenkor nem háborgatta senki.

Minden este azért imádkozott, hogy a kisfiú meg a nagyapja, ne feledkezzenek el az ígéretükről!

Az anyajegy

Két héttel később érkezett meg látogatóba először Szergej apó és Vloda. Apolka éppen vígan lubickolt a vályúban, élvezte a nap melegét, és hogy ilyenkor nem éjszaka kellett, kapkodva fürödni. A férfi azonnal meglátta a vállán a különleges anyajegyét, és miközben oda nyújtotta neki a törölközőt, alaposan meg is nézte.

– Milyen érdekes anyajegyed van! – csodálkozott Szergej. – Vajon kitől örökölhetted?

– Azt mondták az asszonyok odahaza, hogy az anyukámnak volt ilyen, de neki nem a vállán, hanem a csípején. Egyszer meg hallottam, amikor azt sugdosták, hogy ez nem is igaz, mert anyukámnak hibátlan volt a bőre! Viszont a gróf úr nagymamájának állítólag ugyanilyen anyajegy volt, ugyanitt, a vállán! Azért is olyan erős asszony! Túlélte már két férjet, és még mindig ő igazgatja a saját birtokát! És még azt is mondták, hogy én őutána kaptam az Apollónia nevet. Mondjak egy nagy titkot nektek? – halkította le a hangját. – A gróf úr nekem az apukám! De ezt nem szabad elmondani senkinek! –

tette hozzá a kislány komolyan.

– Tudod mit, Apolka? Amikor majd megnövök, én megvédelek még a hétfejű sárkánytól is! – húzta ki magát Vloda.

Apollónia felkacagott.

– Akkor igyekezz felnőni, mert ez a hely itt rosszabb, mint a hétfejű sárkány börtöne!

Mire a kislány megmutatta, hogy ő hol lakik, és elmondta, hogy hogyan bánnak vele, Szergej keze ökölbe szorult, és legszívesebben behúzott volna egyet a falnak. De félt, hogy ottmaradna az ökle helye, aztán még azért is ezt a törékeny kislányt vennék elő.

Megígérte Apollóniának, hogy hamarosan újra meglátogatják, csak még egy kicsit tartson ki!

A háború szele már ott sertepertélt fölöttük, hol innen fűjt, hol onnan, és Szergej egyre türelmetlenebbül várta a fiát, Jurijt, hogy megérkezzen végre a két másik gyerekkel. Nem volt könnyű eljönniük Oroszországból, mert Jurij tiszt volt a cári hadseregben, és a cár távoli rokona is egyben. Vloda volt a legfiatalabb, késői gyerek. Talán ezért is halt bele a szülésbe Másenyka, Jurij felesége. Pedig áldott jó asszony volt!

Ahogy elkezdődtek az elégedetlenkedések az országban, ők ketten azonnal útra keltek a kisunokájával, és meg sem álltak Párizsig. Szergej ezt könnyen meg tudta tenni, mivel kereskedő volt. Jól ismerték, állandóan úton volt. Akkor még nem volt nehéz kijátszani a karhatalmat, és a személyes holmik közé elrejteni mindazt, amit érdemes volt kimenekíteni. Akkor nyomban pénzzé tette az

ékszereket, drágaköveket, ikonokat, amikor megérkeztek. Körbejárta a város szinte összes ékszerészét. Mindenhol csak egy-két darabot adott el, ekkor még jó pénzt kapott értük.

Néhány héttel később, a maradék gyémántot meg néhány különlegesen nagy értékű drágakövet átvitték Svájcba, a Simon és Fia bankba. Ők voltak az egyetlenek, akikben Jurij megbízott. Az öreg Simon rábeszélte, hogy a készpénzüket egy részét tegyék át svájci frankba és amerikai dollárba. Ha véletlenül megbolondulna a világ itt, Európában, a dollár még mindig jól jöhet.

A legértékesebb drágaköveket a bank széfjébe tették, a maradékot pedig vállalták, hogy eladják a tengerentúli ügyfeleknek. Ott ez most sokat ér! Többet, mint itt, Európában!

Az idősebb Simon ajánlott két bankot is Párizsban, akikkel jó kapcsolatuk volt, hogy rajtuk keresztül bármikor hozzájuthatnak a letétben lévő pénzükhöz, vagy üzenetet is küldhetnek. Ha pedig még rosszabbra fordulna a helyzet, hát kapják össze, amijük van, és jöjjenek inkább Svájcba!

Szergej azonban a Párizsban és környékén élő oroszok egyik legnagyobb támasza volt, már kezdettől fogva. Segített szállást szerezni, munkát találni, elindítani őket egy új életbe, ami ismeretlen volt az orosz nemesség számára, és ami egyre nehezebb lett idővel. Hiszen ezek az emberek nem sok mindenhez értettek. A nők vagy tanítónak álltak, vagy bedolgoztak a még működő elegáns ruhaszalonoknak. A férfiak legfeljebb taxit vezettek. Persze mindenki kimenekített magával, amit csak tudott.

Sajnos, pont ez volt az egyik oka, hogy egyre kevesebb pénzt kaptak az emberek az ékszereikért, a vagyontárgyaikért, amivel elárasztották a párizsi ékszerészeket, kereskedőket, zálogházakat.

Szergej próbált a Párizs környéki farmokról élelmet, télire tűzifát szerezni, és igyekezett rávenni a helyieket, hogy fizetesként fogadják el a drágaköveket, műtárgyakat is.

Már csak Jurij hiányzott, meg a két unoka. Olgicska kilencéves volt, törekeny egészségű kislány, Fjodor tizenkét éves, katonai iskolába járt. Az apjuknak csak egyetlen esélye volt a menekülésre: ha úgy szervezi az útjukat, mintha határmenti ellenőrzésre menne, és amikor lehetőség adódik, akkor szöknek! Ha nem sikerül, a halál vár rájuk!

Szergej nem értette, miért nem indult el velük együtt! Mire várt? Miben reménykedett? Most aztán csak a Jó Istenben bízhat!

Pedig muszáj vele beszélnie, Apollóniáról is! Óriási teher nyomta a lelkét Szergejnek, amióta meglátta a kislány arcát, szemét, különleges anyajegyét. Ezt a terhet csak Jurij veheti le a válláról, senki más!

Miközben egyre nehezebb volt a várakozás, igyekeztek minél többször meglátogatni Apollóniát, de egyelőre még próbálták elkerülni a háziakat. Ezért aztán legtöbbször vasárnap mentek, amíg a család a templomban volt.

Beköszöntött az ősz, és egyre hidegebb lett, de a kislányt még mindig nem engedték be a házba. A fűtetlen

kamrában lakott továbbra is. A törött ablakot Szergej már kicserélte, de mást nem tudott tenni. Előző héten elvittek neki egy vastag szőrmebundát, hogy abba takarózzon éjszaka.

– Nagyapa, miért nem lakhat velünk Apolka? – kérdezte Vloda, miközben az autóban zötykölődtek.

– Mert mi két férfi vagyunk, ő meg egy fiatal lány. És ez nem illendő!

– De ha Olgicska is megjön, akkor hozzánk költözhet? – erősködött a kisfiú.

– Akkor majd megbeszéljük apukáddal. Addig mi látogatjuk őt, és ma beszélünk a családdal is! – zárta le a társalgást Szergej egy hatalmas sóhajtással.

Nem akart ő beleavatkozni a kislány életébe, volt neki elég baja magának is. De nem hitt a véletlenekben sem, csak Isten akaratában! És abban, hogy Apollóniát is azért sodorta a sors az útjába, mert neki kell a szárnyai alá venni a kislányt. Akár akarja, akár nem! Gondoskodnia kell róla, ugyanakkor megvédeni a kisunokáját élete legnagyobb tévedésétől.

Mert Vlagyimir, ez az okos de érzékeny gyerek, azonnal szerelmes lett Apollóniába, ahogy meglátta. Az ilyen gyermeki szerelem sokszor tartósabb és erősebb kapocs, mint a felnőttkori. Gyerekként még tiszta a lélek! Nincs benne számítás vagy kapzsiság! És mégis, bármilyen fájdalmas is lesz, de ők soha nem lehetnek egymáséi!

Egyszerre érkeztek a kapuhoz, és a kis Vloda üvöltve futott oda Adél kisasszonyhoz és kezdte rángatni a bundát, amit előző héten ők vittek a kislánynak.

– Azonnal vedd le! Ez nem a tiéd! Ezt mi adtuk Apolkának! Utálatos vagy és ronda! – üvöltött a kisfiú torka szakadtából.

Szergej alig tudta lecsendesíteni. Ekkor jött elő Apolónia, láztól pirosan, a vékony kis ruhájában dideregve.

– Elvette tőlem! – mutatott a kisasszonyra. – Azt mondta, hogy a házból loptam el, és meg is vert! – mutatta a karján a kék-zöld foltokat.

Erre már Szergej is éktelen haragra gerjedt! A rendőrséggel kezdett fenyegetőzni, meg azzal, hogy ha nem mondják el azonnal az igazat, akkor visszajön éjjel a cimboráival, aztán majd meglátják, mi történik!

A kisasszony sokáig tagadott, de amikor Apolka elmondta, hogy az apja a gróf, és annyi pénzt adott neki, amiből egy évig kijön a koszt-kvartély, akkor két jókora atyai pofon után mégiscsak beszaladt a szobájába, és kisvártatva az apja kezébe nyomta a pénzt, amit ellopott.

Az apja azonnal zsebre tette a bankjegyeket, meg sem számolta, majd sápítozni kezdett, hogy Apolka mennyit eszik, hogy nem győzik ruhával, és hasznát se nagyon látják, mert állandóan beteg.

Ezt már Szergej sem állhatta és úgy vágta állon a francia parasztot, hogy az elterült a saját tornácán.

– Soha nem fogod tudni, mikor jövök meglátogatni ezt a kislányt! Ajánlom, hogy legyen tisztességes ruhája, kapjon enni, amennyit akar, és mostantól se az állatokat nem eteti, sem a kertet nem kapálja, sem a lovidat nem csutakolja! Iskolába megy, miután felgyógyult! Mire

visszajövök az orvossal, legyen tiszta szobája, benne egy jó kályha, elegendő tűzifa!

Apollóniát betámogatta a házba, leültette a konyhában a tűzhely mellé, hogy melegedjen.

– Hozd át a szalmazsákomat, de óvatosan! – sügta neki, és a férfi kezébe adta a kis kamra kulcsát. – Abban van minden vagyonkám!

Szergej fogta a kulcsot, aztán csak a fejével intett a gazdának. Az már ugrott is, hogy menjen segíteni.

A kis cselédszoba, amit Apolka kapott, legalább már bent volt a házban. Befért egy kályha, egy komód, egy kis billegő asztal, meg két szék. Mire Szergej eligazgatta a szalmazsákot a földön, már a szőrmebunda is ott volt a kislányon, és Adél kisasszony épp vitte vissza a szobába, ami még a ruháiból megmaradt.

– Hol van a szoba kulcsa? – kérdezte a férfi, mert féltette Apolkát. – Meggondoltam magam, itt maradok, amíg elmegy valaki az orvosért! De igyekezzetek, vagy nem állok jót magamért!

Hiába volt jókötésű a francia gazda, Szergej majd' kétméterre nőtt, erős csontú, nagy öklű ember lévén bárkit meg tudott félemlíteni. Kereskedőként kellett is, hogy tiszteljék a mindenféle emberek, ne jusson még véletlenül sem az eszükbe, hogy belekössenek.

Ez most igen jól jött!

A gazda idősebbik fia ült be az autóba, aztán fél óra múlva már vissza is jött az orvossal.

– Tüdőgyulladás! – mondta az orvos, miután befejezte a vizsgálatot. – Egyetlen szerencséje a kislánynak, hogy erős a szervezete, így van esélye túlélni!

Szergej intézkedett, hogy váltsák ki a gyógyszert, és ő maga vitte be neki a vasárnapi asztalról a forró levest, hogy egyen valamit.

– Vloda, maradj itt Apollóniával, amíg én beszélek a háziakkal! Vigyázz rá, hogy aludjon egy jót! Akkor hamarabb meggyógyul!

Négyszemközt elmondta a ház urának, hogy ő vásárol az orosz bevándorlóknak. Ha tisztességesen ellátják Apollóniát, akkor tőlük is fog vásárolni. Jó áron, és ha kell, pénzzel fizet, de ha megérdemlik, akkor hoz drágakövet, bundákat, szőrmesapkákat is fizetségként. A pénz értéke elromolhat, de a gyémánt meg a többi drágakő mindig megtartja az értékét.

A gazda hümmögött, de a kapzsi vigyort nem tudta letörölni a szájáról. Szergej tudta, hogy most egy darabig biztonságban lesz Apollónia.

Csak Jurij érkezne már meg!

Jurij

Egy évvel később, 1914 nyarán, Apolka betöltötte a tíz évet, viszont a háború miatt Asperg gróf nem küldött, vagy nem tudott küldeni pénzt a családnak. Végül Szergej újabb egyezséget kötött velük. Ő fizet a kislány ellátásáért, hetente, előre!

Mivel már bevezették a jegyrendszert, a férfinak is óvatosnak kellett lennie. Ezért a birtokról mindig Apollónia indult el a batyukkal a hátán, kosarakkal a két kezében, és még a szoknyája alá is varrtak két jókora zsebet.

A gazda úgy tudta, hogy amit Szergej megspórol az üzemanyagon, abból fizet Apolka ellátásáért. Egy gyerek kevésbé feltűnő, még ha fel is van pakolva, mint egy felnőtt. Neki aztán mindegy volt, ki viszi el a csirkét, a tojást, a lekvárt, vagy éppen a tűzifát, csak fizessenek érte!

Az elején még bizalmatlanul fogadta a drágaköveket. Az első néhány alkalom után azonban, amikor Párizsban több ékszerész is megállapította, hogy azok igaziak, többé már nem kételkedett az „oroszban”.

Jurij még mindig nem érkezett meg, a gyerekekről sem

tudtak semmit. Hiába jöttek egyre többen otthonról, mindenki elvult foglalva a saját fájdalmával, a saját bajával, veszteségével!

Vlagyimir egyre szomorúbb lett, csak akkor vidult fel a kisfiú arca, amikor Apollóniával találkozott.

Szergej egyre idegesebb és egyre türelmetlenebb volt a várakozástól. Féltette a fiát, ráadásul súlyos titkot őrzött, amit itt szeretett volna elmondani neki. Minél előbb, annál jobb, bár talán már most is késő! Ki tudja?

Talán távol az otthonuktól, mindannyian idegenben, könnyebben megbirkóznak majd ezzel is!

Elmúlt nyolcvan éves, és attól félt, hogy túl késő lesz, mire megjön Jurij. Arról nem beszélve, hogy mi történik Vlodával, meg Apolkával, ha ő előbb meghal?

Hétközben a két gyerek iskolába járt, már, amikor volt tanítás. Amikor meg együtt voltak, a kislányt tanították oroszul.

Egy idő után Szergej a drágakövekről is magyarázott nekik, és megdöbbenve tapasztalta, hogy micsoda szemük és eszük van hozzá! A kis Vloda még hagyján, hiszen ebben nőtt fel! Annak ellenére, hogy az apja a katonaságot választotta annak idején, ő sokat volt a kereskedő nagyapjával. Négyévesen már elment vele a hollandokhoz meg dánokhoz, hajóval! A kisfiú született tehetség volt a kereskedelemhez és a drágakövekhez is!

De hogy Apollónia is! Talán a gróftól örökölte, vagy Apollónia nagyságostól, aki után elnevezték? Ki tudja?

Végre 1916-ban megérkezett Jurij.

Egyedül.

A férfi megöregedett az elmúlt évek alatt, már csak önmaga árnyéka volt. Először Olgicska halt meg kanyaróban. Őt tisztességgel eltemette, de akkor meg tüdőgyulladás kaptak mind a ketten a fiával. Szolgálo alig volt a házban, hiszen azt a néhányat is csak a lánya miatt tartotta.

Ő felépült, de Fjodor, a fia belehalt a betegségbe.

Két gyereket temetett el két év alatt.

Ha nem lett volna mellette az öreg Igor, aki már évek óta viselte a gondját a seregben, hát könnyen lehet, hogy végzett volna magával.

De Igor kivette a fegyvert a kezéből, és emlékeztette, hogy van még egy gyereke, akinek szüksége van rá! Akit még fel kell nevelnie! Az öreg volt az is, aki összezsomagt neki, aztán szerzett egy trojkát négy erős lóval, és a finn határig kísért Jurijt. Ott elbúcsúzott tőle.

Tovább nem tartott vele, várt rá a család. Ki tudja, mennyi idő adatik még meg nekik együtt! Amilyen boldond a világ, lehet, hogy csak néhány nap, de azt mindenképpen együtt akarta tölteni a feleségével és a gyerekeivel, unokáival.

Jurij sírva búcsúzott el a hű emberétől, és a katonák egyetlen szó, vagy igazoltatás nélkül engedték továbbmenni, Finnországba.

Egy hétbe tellett, mire megérkezett Párizsba. Elgyötört, kialvatlanul, teste-lelke tele fájdalommal.

Párizsban már könnyebb dolga volt, hiszen még otthon megbeszélték, hogy hol keresnek maguknak lakást.

Jurij két napig szinte csak aludt, még Vloda is lábujjhegyen járt-kelt körülötte. Néha, óvatosan megérintette imádott apja arcát, csak hogy érezze, tényleg ő az! Tényleg itt van, vele!

Ekkor már egyre rosszabb állapotok uralkodtak Párizsban is. A bombariadók miatt szinte naponta szólaltak meg a szirénák, az emberek rettegve várták, hogy vajon ismét olyan szerencsések lesznek-e, hogy nem éri találat a házukat, nem pusztítják el a túléléshez szükséges kis vagyonkájukat.

Szergej gyakran köhögött, fáradt és türelmetlen volt. Nem tudta, hogy kezdjen bele a mondandójába, ugyanakkor egyre jobban féltette a kislányt is, aki szorgalmasan hordta az élelmiszert, és hátán a tűzifát „az oroszoknak”. Hogy ne keltsen feltűnést, ilyenkor otthon hagyta a vastag szőrmekabátját, amit kapott, a lábán is csak egy bakancs volt két pár vastag zoknival, nem a bélelt szőrmecsizma.

Egy nap, amikor Apollónia meghozta az élelmiszert és a tűzifát, Szergej rájuk bízta, hogy ott, a házban, osszák szét és vegyék el érte a pénzt, vagy amivel éppen fizetni tudnak az emberek.

– Aztán játsszatok Másenykával egy kicsit, gyerekek! Vidítsátok fel! Nagyon hiányzik neki az apukája! Olyan szomorú az a kislány, annyira egyedül van!

– Nekem is hiányzik az én apám, meg a Lidi, meg a Trézsi néne is! – rántotta meg a vállát Apollónia, aki a tizenkét éve ellenére sokszor volt határozottabb és

keményebb, mint Szergej. – Mégse' nyavalygok! Van neki babája is, meg színes könyve, miért nem foglalja el magát?

Amikor Apolka vitte szét az élelmet és tűzifát, akkor mindenkinek fizetnie kellett! A kislány nem engedett, nem tágitott, a szívét nem lehetett meghatni semmivel.

– Ha soknak találod az árát, menj, és vedd meg magadnak! – érvelt, és erre nem lehetett mit mondani.

Minden alkalommal az életét és az egészségét kockáztatta, amikor útnak indult. Bizony, még az is előfordult, hogy Apollónia kifordult egy-egy lakásból, kezében a csirkével vagy a tojással, ha azért nem fizettek eleget.

Egyszer hamis gyémánttal akartak tűzrevalót venni tőle. Na, ott olyan patáliát csapott, hogy az egész ház összeszaladt.

– Menj, add el az ékszerésznek vagy a zálogháznak a szarjaidat! – üvöltött magából kikelve. – Tőled ezentúl csak készpénzt fogadok el! De vigyázz, ha meglátom, hogy hamis, rád küldöm a rendőrséget!

Egyedül Vloda tudta lecsillapítani és meglágyítani a szívét. Ezért is volt hatalmas a nyomás Szergejen.

A gyerekek végül megígérték, hogy játszanak egy kicsit a másik kislánnyal.

Szergej, szokásától eltérően, bezárta a gyerekek után az ajtót, kulccsal. Amit most akart elmondani, az nem volt senki más fülének való.

A konyhában ültek le, ott a kályha adott annyi meleget, hogy ne fázzanak.

A nagy titok

Nehezen, nagy sóhajtasok közepette fogott neki Szergej a mondandójának.

– Jurij, fiam, nem tudom mennyi időm van még hátra, éppen ezért most, amíg a gyerekek nincsenek itt, el kell mondanom neked a legfontosabb dolgokat.

Elővett egy nagyméretű borítékot és néhány iratot tett az asztalra.

– A te valódi neved, Jurij Oleg Romanov, az igazi apád Oleg Romanov volt, a cár unokaöccse. Kátya nénéd és én rögtön a születésed napján vettünk magunkhoz, miután az édesanyád nem tarthatott meg. Az apád meg meghalt, mielőtt még megszülettél volna. Soha nem látott téged, soha nem ölelhetett magához. Tudott rólad, és örült neked, de rettegett az apjától. Fiatal volt még, nem volt ereje meghozni a súlyos döntéseket.

Szergej megtörölte a szemét és Jurij vállára tette a kezét, aki láthatóan közbe akart szólni.

– Várj, fiam! Szeretnék először én mindent végigmondani! Csak hallgass meg türelemmel! 1867-ben kezdődött. Oleg elkísérte az apját Bécsbe egy diplomáciai találkozóra. Még csak tizenhét éves volt, de gyönyörű, szép szál, derék fiatalember! Szép mosolyú, jó táncos, sima modorú! Diplomátának készült ő is. Minden nőnek megakadt a szeme rajta! Az osztrák Anastasia grófnő a férjével szintén ott volt ezen a bálon. Akkor már csak a látszat kedvéért mutatkoztak együtt, meg azért, mert született egy fiuk, aki az Asperg családi vagyon örököse lett. Anastasia és Oleg sajnos egymásba szerettek, és a nő terhes maradt. Veled. Az anyád vállalta volna a botrányt, hogy apáddal legyen, de ő félt bevallani a saját apjának, hogy mi történt. Húzta-halasztotta a nagy beszélgetést. Anyád közben Opatijába költözött. A családnak azt mondta, hogy tüdőbeteg, és kezelteni kell magát. Bérelt egy villát, eljátszotta, hogy súlyos beteg, nem fogadott senkit, nem ment sehova. Csak egy hűséges cselédje volt vele, az látta el. Apád volt az egyetlen, aki látogathatta, szigorúan titokban. Anastasia már a kilencedik hónapban járt, amikor az egyik késő esti találkozóra Oleg lovásza érkezett csak hozzá. A gazdája, a te apád, akkor este meghalt egy ostoba, felesleges párbajban. Még be sem töltötte a tizenkilenc évét! Szegény nő, ott maradt támasz nélkül! A lovással üzent a nagyapáért, aki még mindig Bécsben volt, mint diplomata, hogy sürgősen beszélniük kell. Én pont akkor érkeztem a kikötőbe, és indultam volna hozzá. Még ott ért az üzenet, a hajómon, hogy várjam meg, ne menjek sehova, mert Oleg meghalt, Opatijában.

Szergej ivott egy korty vizet.

Jurij döbbenten látta, hogy mennyire remeg az öreg ember keze.

– Együtt mentünk, hogy Oleg testét hazavigyük és orosz földben helyezzük nyugalomra. A bátyám kérte, hogy kísérem el a grófnőhöz, mielőtt indulnánk, mert elképzelni sem tudja, mit akar tőle, de azt sem, hogy honnan tud a fia haláláról. Ott szembesültünk azzal, hogy valójában mi történt. Sajnos az öreg Romanov nem csak büszke, hanem pökhendi, rátarti is volt! Mindenki mondta, már gyerekkorunkban is, hogy két testvér nem különbözhet úgy egymástól, mint mi. A nagyapád úgy beszélt a grófnővel, mint valami szolgálóval! Hogy neki már nincs fia, és ha nincs fia, akkor nem lehet unokája sem! Köszönés nélkül kirohant a házból. Épp csak anynit tudtam sügni a grófnőnek, hogy majd én segítek, csak vigyázzon magára, meg a gyerekekre! Még aznap este visszamentem Anastasiához, és elmondtam, hogy idehozom a feleségem, akivel nincs saját gyerekünk, és örökbe fogadjuk a kis porontyot. Egy héttel később, pont akkor jött a szolgálója, hogy megszült a grófnő, amikor a feleségem kiszállt a hintóból. Azonnal mentünk, és el is hoztunk téged, nehogy szájára vegye a világ szegény asszonyt, ha már idáig megúsza a botrányt.

Jurij merev háttal ült a széken. Nem szólt egy szót sem, csak összeszorította a száját és várt. Szergej ismét ivott egy pohár vizet, aztán közelebb húzta a széket hozzá. Teát már csak a két gyereknek csinált egy jó ideje.

– Nekünk nem lehetett gyerekünk Kátyával, ezért mint egy Isteni kinyilatkoztatásra, úgy tekintettünk rád! A mi

fiunk voltál az első perctől kezdve! Azért, hogy senkinek ne szúrjon szemet, hogy egyszer csak gyerek állt a házhoz, az én áldott jó feleségem felköltözött hozzám a hájóra, aztán négy évig haza se mentünk. De nem ez a legfontosabb, amit mondani akarok neked, fiam – sóhajtott egy nagyot Szergej. – A véletlen az utunkba sodorta Apollóniát, aki a te féltestvérednek a balkézzről született lánya. Szerencsétlen kislány anyja meghalt a születésekor, ott volt cseléd az uradalomban. A nevére ugyan nem vette a gróf Apolkát, de szépen gondoskodott róla, taníttatta, és a háború elől ide menekítette. De, ami miatt nagy gondban vagyok, az az, hogy ott van a hármass anyajegy a kislány vállán. Az, ami a tiéden is! Nem tudtam, fiam, hogy mit csináljak! Vlada meg van érte örülve! Hatéves kora óta szerelmes a lányba, amióta meglátta a pályaudvaron, egyedül, a kis motyójával. Apolka csak annyit tud, hogy őt ideküldte a gróf, hogy majd a francia nevelőnő családja vigyáz rá! Hát az első télen majdnem meghalt ez a kis virágszál! Azóta megerősödött megint, de nincs biztonságban! Ahogy mi sem! Jobb lenne, ha te a két gyerekkel Svájcba mennél, az öreg Simon segít majd mindenben. Én már maradok itt. Amíg bírok, támaszt nyújtok, akinek tudok, hogy legalább éhen ne haljanak, meg ne fagyjanak a földijeim!

– Azt gondolja, apám, hogy magára hagynám?! – nézett rá könnyes szemmel Jurij.

– Hát nem haragszol rám? – állt fel Szergej.

– Hogy haragudhatnék az apámra, aki felnevelt, aki embert csinált belőlem? Hogy gondolhat ilyet rólam, édesapám, a tulajdon gyerekekről?

A két férfi összeölelkezett, aztán Szergej elővette a féltve őrzött utolsó üveg vodkát a komódból, és öntött két pohárral maguknak.

– Nekem csak egy apám van! – emelte meg a poharát Jurij. – Őt úgy hívják, hogy Szergej Vikovszkij!

Aztán koccintottak.

Megjöttek a gyerekek is, egyre erősebben kopogtak az ajtón, nem tudták mire vélni, hogy az zárva van.

Jurij engedte be őket.

– Mit ünneplünk? – futott be a két gyerek, egyenesen a konyhába.

– Miből gondoljátok, hogy ünneplünk valamit? – mosolygott rájuk Szergej.

– Abból, hogy ezt a vodkát soha nem engedted elővenni, nagyapa, még Nyikolaj bátyónak sem! Azt mondtad, hogy ezt különleges alkalomra tartogatod! – vágta rá Vloda, aki a kilenc éve ellenére már most majdnem százhatvan centi magas volt.

– Meg abból is – szólt közbe Apollónia, – hogy be volt zárva az ajtó és mind a kettőtöknek könnyes a szeme. Valami titkos dologról beszéltek, ugye?

– Na, ha ilyen jó a szemetek, és vág az eszetek, akkor lássuk, ki mivel fizetett nektek! Mennyi színes üveggolyót kaptatok ma? – viccelt velük Szergej, hogy elterelje a két gyerek figyelmét.

Jurij megdöbbenve látta, hogy a kislány micsoda hozzáértéssel beszél a rubinokról, a smaragdokról, a gyöngyökről, amikkel az emberek fizettek. Aztán előkerült még néhány ékszer, köztük két gyűrű is.

– Na, Apollónia, ha választhatnál, te melyik gyűrűt tartanád meg? Ezt itt, amiben a sok gyémánt szórja a szikrát, hogy szinte bele lehet vakulni, vagy ezt a másikat, amiben egyetlen kő árválkodik? – tette fel a kérdést Jurij.

– Ezzel nem húzol be a csőbe! A sok kis gyémánt szinte semmit nem ér! Annak az ékszernek az egyetlen értéke az arany, ami a gyűrűben van! A másik, az viszont egy három karátos gyémánt! Annak majd jó ára lesz pár év múlva! – vágta rá a kislány, gondolkodás nélkül!

– Aztán neked mi a hasznod ebből az üzletből? – folytatta a faggatózást Jurij.

– Szergej apó mindig elteszi a részem! Magammal nem viszem, mert a háziak képesek lennének elloponi! Itt van már a ládikám is, benne minden, amire vigyázni kell! – válaszolta büszkén Apollónia. – Van már összesen huszonkét karátom gyémántban, van rubinom kettő, smaragdom négy, két gyöngysorom, fülbevalóval együtt, egy szép karórám, három gyűrűm, és a nagy szekrényben van egy bundám, meg meleg kesztyűm, sapkám, ha utazni kell, hogy ne úgy nézzek majd ki, mint egy bugris paraszt.

– És te ezt így tudod, fejből? Nem félsz, hogy elfelejtesz valamit? – nézett rá elismeréssel Jurij.

– Ugyan már, olyan agyam van, mint a szivacs! A tanító úr is mindig ezt mondta az iskolában! Amit én egyszer megtanultam, azt én soha nem felejttem el! – dicsekedett Apollónia.

– Édesapám, az Apolka még nálam is jobban számol fejben! És már majdnem olyan jól beszél angolul is, mint oroszul, pedig otthon csak oroszul tanult, meg franciául

– tette hozzá a maga dicséretét Vloda, miközben kipirult arccal és csillogó szemekkel nézett a lányra.

– Ez nagyon derék dolog! A számtan igen fontos, egész életetekben szükség lesz rá! És tudjátok, mit mondanak az okosok? Hogy ahány nyelvet beszélsz, annyi embert érsz! – tette hozzá Szergej.

– Jaj, muszáj mennem! Már így is megint sötétben fogok hazaérni! – sóhajtott egy nagyot Apolka, és az eddig vidám, cserfes kislány arcára hirtelen kiült a fáradtság.

– Édesapám, van-e benzin a kocsiban? – kérdezte Jurij

– Van, fiam. Tegnap szerencsével jártam. Miért?

– Vloda, elvisszük haza Apolkát? Odafelé mutatjátok az utat, vissza meg már csak visszatalálunk!

– Én már tudom az utat oda is, meg vissza is! – ugrott Jurij nyakába a fia. – Köszönöm, édesapám!

– Én is köszönöm, Jurij – mondta Apolka. – De Szergej apónak nem lesz baja, ha egyedül marad itthon? És ha megint bombariadó lesz?

– Estére hazaérünk! Csak siessünk! – állt fel Jurij az asztal mellől.

– Szergej apó, add ide, kérlek, ami a családnak a fizetése. Holnap nem jövök, de szombaton hozok csirkét meg tojást! És ha szerencsém lesz, talán még sajtot is! Meg persze tűzifát. Amennyit csak elbírok, mindent összegyűjtök az erdőben! Nehogy megfázzatok nekem!

Jurij és Szergej összemosolyogtak a kislány feje felett, de ebbe a két mosolyba ott volt a félelem, a kétely, a kétség is.

A bizalom

Jurij útközben amennyire tudta, kifaggatta Apolkát a családjáról, az osztrák birtokról, hogy ott hogyan élt. Aztán szóba került a francia család is.

– Amióta Szergej apó bemosott egy jókorát a gazdának, azóta nem bántanak. Az idősebb fiú ugyan megpróbált néhányszor megcsöcsörészni, de a múlt héten úgy bele-térdeltem az ágyékába, hogy egy darabig biztosan békén hagy! – kuncogott gyerekesen Apolka. – Aztán meg a gazdától is kapott két nagy fülest! Hallottam, amikor azt mondta neki, hogy én vagyok az aranytojást tojó tyúk. Mert a gróf is küldött ám pénzt, csak letagadták, meg Szergej apó is fizet értem, minden héten.

Jurij csak hümmögött, de Apolka lelkesen folytatta.

– Nem kell engem félteni! Tudok én magamra vigyázni! Egyébként is, amíg Szergej apó él, addig velem nem történhet semmi! Mert ő vigyáz rám, én meg vigyázok erre a kis szarosra! – intett a fejével hátra, ahol Vloda aludt el-dőlvé az ülésen. – Soha nem volt nekem igazi testvérem,

meg már nem is lesz, de Vloda olyan, mintha az öcsikém lenne! Tudod, Jurij, a gróf úrnak van két fia, de azok sokkal idősebbek, mint én. Poldi már biztos, hogy meg is nősült, neki még háborúba se szabad menni, mert ő az elsőszülött, így magyarázta nekem a gróf úr. Az Ottó, annak meg csak a hülyeségen járt az esze.

– Apolka, a papírjaid biztonságban vannak-e? Mert tudod, egyszer minden háború véget ér, kislányom, és akkor te is haza tudsz menni a tieidhez.

– Ott van minden, a ládikámban, Szergej apónál. Az anyukám ruháival együtt!

– Emlékként eltetted a ruháit?

– Á, dehogy! A gróf úr adta ide, hogy attól soha meg ne váljak! Meg az ünneplőmtől se! De mosni se engedjem másnak, nem mintha a gazda házában bárki igyekezne rám gondot viselni! Még azt is mondta, hogy nagyon óvatosan mossam én is, de jobb lenne, ha nem is viselném azokat. Hát, az én ruháimból már tavaly kinőttem, anyukámé meg még nagy rám, úgyhogy bepakoltam mindent a ládikába, és megkértem Szergej apót, hogy vigyázzon rá. Ő az egyetlen, akiben megbízok! Tudod, Jurij, érzem itt, bent – tette a szívére a kezét a kislány –, hogy ő soha nem ártana nekem!

– És én? Bennem nem bízol? – nézett rá a férfi mosolyogva, mert egyre jobban tetszett neki ez a cserfes gyerekek.

– Még nem ismerlek olyan régen! Nem vagy rossz ember, de a bizalomhoz, ahhoz idő kell! Na, ott fordulj jobbra, mindjárt ott vagyunk! – zárta le a beszélgetést Apollónia.

Jurij bekísérte egészen a házba a kislányt. Udvariasan bemutatkozott, hogy ő Szergej fia, és Asperg gróf régi barátja.

Erre aztán elsápadt a gazda!

Adélka kisasszony is csak lesett, mert volt valami hasonló Jurij meg a gróf között, de nem tudott rájönni, mi csoda. Mind a kettő magas, jó kiállású férfi volt, bár a gróf úr inkább barna hajú.

– Gondoltam, benézek, aztán azt is megnézem, hogy megy sora a kislánynak. Jóra fordítják-e a barátom pénzét, amit küldött. Meg szólok, hogy akkor mostantól az édesapám már ugye, nem kell, hogy fizessen, sőt, el is kéne számolni azokkal a pénzekkel, amiket tévedésből fogadott el gazduram az apámtól, miután a barátom pénze is megjött! – nézett keményen a férfi szemébe, amittől annak remegni kezdett a lába.

– Vigyázunk mi erre a kislányra, tisztességgel! Épp holnap akartunk neki meleg ruhákat venni, meg kesztyűt a kezére. A kályhás is jön a héten, de addig is itt aludhat a konyhában, hogy meg ne fázzon! Anyjuk, szaladj hátra, hozz a gróf úr barátjának egy kis kóstolót, hogy hazavigye! Adél, te meg tekerd ki két tyúk nyakát, meg ott az a kakas is, csak a baj van vele, aztán hadd legyen a kislegénynek is egy szép hétvégéje. Hallottam egyszer, amikor kérdezte ezt a kis virágszálat, hogy miért csak egy zúzája van egy csirkének, mert ő azt nagyon szereti! Fiam, szaladj, szedj egy zsák szenet, meg egy kis száraz tűzifát. Kocsival jöttek, ugye? Na, hát csak nem mennek el üres kézzel! Mozogjatok már, mire vártok?

Egy pohárka finom borral ugye, megkínálhatom? Jólesik ebben a hidegben, átmelegíti egy kicsit!

A gazda csak úgy sürgött-forgott, mintha legalábbis egy generális, vagy tábornok érkezett volna hozzá, csak szóba ne hozzák mégegyszer azt az elszámolást!

Hogy a rühek essenek belé a gróf barátjába, hogy pont most ette ide a fene!

Mire Jurij megitta az áldomást a gazdával, már tele is pakolták az autóját, hogy csak úgy roskadozott.

– Még mielőtt elfejtem! Apolka, gyere, számolj el a gazdával, hadd lássam, hogy szokás errefelé ezt csinálni! – mutatott maga mellé a székre Jurij.

A lány kivette a köténye zsebéből a zacskót, aztán kiöntötte a tartalmát az asztalra.

– Ez a két tyúk ára! – tolt oda két gyűrűt, meg néhány apróbb gyémántot. – Ezt a tojásért kaptam, – tette mellé a smaragd fülbevalókat meg néhány élelmiszerjegyet. – Ezeket a tűzifáért – tolt a gazda elé a pénzt. – Holnapután kell tyúk, friss tojás, főtt tojás, fa, sajt, és kolbász, meg egy kis szalonna, olaj, só, bors, paprika meg friss kenyér. Azonkívül kell egy üveg finom bor a Szergej apónak, mert születésnapja lesz – hazudott, mint a vízfolyás Apollónia. – De biztosan örülne, ha kapna gazduraméktól is valamit ajándékba a sok segítségért! Ó nagyon szereti a teát, itt a házban meg senki nem issza! Pedig ott a sok szárított gyógynövény, amit összegyűjtöttem ősszel, aztán igen kedvesen felvitték a padlásra, hogy ne nálam foglalja a helyet!

Jurijnak igencsak uralkodnia kellett magán, hogy ne

ne vessen fel! Ez aztán a talpraesett leányzó! Bárki lesz a férje, kösse fel a gatyáját! Milyen kár, hogy ott van az a három anyajegy a vállán!

Vlagyimir is nagyon okosan nézett, meg bólogatott, amikor Apolka beszélt, de nem szólt egy szót sem, egészen addig, amíg el nem indultak haza.

– Nagypának nem is holnap van a születésnapja! Ugye, ezt csak kitalálta Apolka?

– Lehet, hogy ő így emlékszik, fiam! A jóindulat, meg a jóakarat a lényeg! Minden nap egyforma, édes gyerekem! Reggel felkel a nap, aztán este meg lenyugszik.

Két nap múlva Apolka már a kapuban toporgott, türelmetlenül. Lábán egy majdnem új bakancs klappogott, mert még a két vastag zoknival is nagy volt rá. A vattabéléses nagykabát alá is elfért volna még Vloda is, de legalább nem kellett félni, hogy kinövi a következő télre.

– Pakoljunk gyorsan, míg valaki észhez nem tér! – sürgette Jurijt és Vlodát.

A konyhában már ott volt három kosár, a tornácon ott állt két zsák, telepakolva, egyik szénnel, a másik száraz fával. Jurij ismét megemlítette az elszámolást, hogy most nincs rá ideje, igyekezniük kell, mert délután még templomba is akarnak menni, mielőtt Apolkát majd visszahozza.

– De lennék most légy a falon! – viháncolt a kislány Jurij mellett a kocsiban. – Hű, volt ám nagy veszekedés otthon! A gazda még a feleségét is nyakon vágta, amikor az feleselni kezdett vele, hogy nem csak ők loptak a

gróftól, meg tőlem, hanem a férjürem is. Azt csodálom, hogy nem estek jobban egymásnak!

– Téged nem bántottak? – kérdezte komolyan Jurij.

– Á, nem! Még a tyúkólba meg az istállóba se kellett mennem! Elég volt, hogy fát gyújtottam, meg segítettam a konyhán! Aztán még a süteményből is kaptam egy égett szeletet, a végéből! Ilyen se fordult még soha elő! – dicsekedett vidáman Apollónia.

A gyerekek szétosztották a házban, amit kellett, Jurij meg elvitte a közeli utcákban lakó oroszoknak, ami még maradt. Párizsban már egyre nehezebben lehetett élelmiszerhez jutni. Hiába volt a jegy a kezedben, ha üres volt a bolt!

Szergejnek végre enyhült a köhögése, de még mindig lázas volt. Apolka, mint egy kis tündér, átcserélte az ágyneműt, amibe beleizzadt, azt kimosta a mosókonyhában, aztán Vlodával jól kicsavarták. Apolka hatalmasat kacagott, amikor látta a kisfiún, hogy soha nem csavart még ki lepedőt, meg dunyhahuzatot, és először ugyanarra forgatta a cihát, mint Apollónia. Aztán amikor rájött, hogy ellenkező irányba kell tekerni, akkor meg már kérkedett az erejével, hogy ha ő nincs, akkor még mindig csöpögne a víz belőle. A konyhában egymásnak háttal fordították a négy karosszéket, és arra teregettek. Aztán Apolka jól megrakta szénrel a kályhát, hogy a szobába is jusson meleg bőséggel.

A gazdával külön pakoltatta, amit Szergej apónak szánt a születésnapjára, és külön, amit el kellett adni.

Csak hogy ne legyen gond az elszámolásnál!

Apolka igencsak meglepődött, amikor Jurij kitett az asztalra egy öltözet ruhát. Gyönyörű, gyapjú szőtt pulóvert, hatalmas, vastag sálát, egy bélelt nadrágot meg szép gyapjútakarót.

– Ez a múltkoriból van, amikor először hazavittelek. Mivel akkor mindent ajándékba kaptunk, de volt, aki jobban rá volt szorulva, mint mi, elfogadtuk érte fizetségnek ezt a téli ruhát, takarót, meg két gallon üzemanyagot.

– De hát azt ti kaptátok! Hogy ne kelljen elszámolni a pénzzel, amit Szergej apótól kicsaltak! – nézett Jurijra a kislány.

– Te vagy a mi kis angyalkánk, Apolka – szólta Szergej.
– Most már nem hiszem, hogy el mernék venni tőled! Hosszú még a tél, vigyázni kell magadra! Amilyen kis széles vagy, még megfázol! Aztán emlékszel, milyen nehezen gyógyultál meg tavaly ősszel is!

– Ez a takaró jobb hasznót hajtana, ha magadra terítenéd, Szergej apó! – mondta halkán Apollónia, de az egyik kezével egyfolytában a puha gyapjút simogatta.

– Vidd csak el! Majd én gondoskodom arról, hogy ne merjen a család hozzányúlni semmidhez! – nézett rá Jurij. De most már igyekeznünk kell, hogy én még vissza is érjek. Bizsereg a nyakam, lehet, hogy hosszú éjszakánk lesz! Vloda, te maradj most nagyapával, fiam! És vigyázz a tűzre, hogy ki ne aludjon, legalább addig, amíg haza nem érek!

Az imádság minden nyelven imádság

– Miről akarsz velem beszélni? – ült be Apollónia a kocsiba, ölében ott szorongatva az ajándékait.

– Miből gondolod, hogy beszélni akarok veled? – nézett rá Jurij meglepetten.

– Hát abból, hogy Vlodát otthon hagytuk. Értem én, ő még kicsi, nem minden való a fülének – mondta ezt a tizenkét éves nagylány.

– Apolka, amit most elmondok, az nagyon fontos. Borzasztó idők jönnek, kislányom. A front egyre közelebb kerül hozzánk, egyre gyakoribbak a bombázások. Legszívesebben fognálak titeket, és máris mennénk Svájcba a barátainkhoz, de apám nem akarja itthagyni az övéit. Nélküle meg én sem megyek sehova. Mondd csak, itt, a gazdaságban, van-e hova bújni a bombázások elől?

– Hát ezt én nem tudom! – gondolkozott el a kislány. – Én még nem láttam, hogy lenne pince. Csak a padlásról tudok, de az sem sokat ér!

– Meg kell, hogy kérdezzem a gazdát, mert túl közel vagytok ahhoz Párizshoz, hogy egy eltéved bomba ide

csapódjon be. Aztán az is jó lenne, ha a papírjaid veled lennének.

– Van nekem mindenem! Szergej apó csináltatott nekem másolatot a rendőrségen, hogy az legyen velem! Egyébként meg a gróf úr adott nekem tisztességes nevet! Az édesanyám után én is Hafner-lány vagyok! – húzta ki büszkén magát Apollónia.

Jurij és Szergej szinte minden éjjel, amikor Vloda elaludt, arról beszélgettek, mit tegyenek, mi legyen Apollókával. Arra már rég rájöttek, hogy a ruhákba a gróf bevarratott néhány drágakövet, egy-két arany nyakláncot a szegésbe, a hónalj alá, a vastagabb részekben meg ki tudták tapintani a többi. A borítékot is felnyitották, és elolvastak mindent. Látták, hogy a gróf mindenre gondolt: a kislányra is, a birtokra is.

Okos ember, tartsa meg az Isten sokáig, jó egészségben!

A háziak hitetlenkedve fogadták a hírt, hogy ennyire nagy lenne a baj. Úgy gondolták, hogy őket nem látni olyan messziről, ahol azok a repülők mennek. Jurij nem tudta őket meggyőzni, így inkább összepakolta Apollónia holmiját, és elvitte magával a lányt.

Megbeszélték, hogy két-három naponta, amikor biztonságosnak tűnik az út, akkor jön, és vásárol a családtól továbbra is. Újfent megemlítette, hogy most, hogy a kislány már nem velük él, a gróf úr pénze sem őket illeti, de inkább telepakolták a kocsit, amivel csak tudták, hogy ne firtassák már azt a kis pénzt.

Még Apolka ölébe is került egy batyu két frissen sült kenyérrel, meg egy szép, nagy, foszlós kalács hozzá. A lába közé meg pont befért egy korsó, tele finom borral, meg egy üveg abszint, ami persze csak férfiembernek való, de a legjobb orvosság ilyenkor, télen. Meg majd mindig lesz egy kicsivel több a kislány miatt, amiért nem kell fizetni, ígérték nagy hangon.

Jurij csóválta a fejét erősen, aztán nem szólt semmit, csak elindultak vissza, a városba.

Vloda úgy ugrált örömeiben, mint egy kiscsikó, hogy végre velük lakik Apolka is. Lihegve, kivörösödött arccal segített a szalmazsákot becipelni a házba, amit a kocsi tetejére kötözték fel a háziak.

Apolka rögtön neki is látott vacsorát meg teát csinálni. Korán megtanulta az uradalomban, amit egy lánynak tudni kellett. Nem volt még négyéves, amikor Lidi nénje beparancsolta a konyhába és a tűzhely mellé állította. Mire elküldték idegenbe, már tudott csirkét pucolni, bontani, tésztát gyúrni, dagasztani, levest meg pörköltet főzni. Csak legyen miből!

Szépen elpakolt mindent. Volt egy jókora hűtőszekrény, odament a romlandó. Az ablakhoz közel tette a kolbászt, szalonnát, tojást, az italokat, úgy jött ott be a hideg, hogy nem kellett attól félni, hogy bármi megromlik.

Mire készen lett a kis kuckója neki is, addigra asztalhoz ülhettek. Épp négy székük volt.

Elmondta mindenki a maga imádságát, aztán megvacsoráztak. Eddig Szergej aludt az egyik szobában, a másikban Vloda és Jurij, de most úgy döntöttek, hogy a két

felnőtt lesz az egyik, a két gyerek a másik szobában. Mégse járja, hogy Apolka a konyhában aludjon! A kis Vlagyimirnél nem volt boldogabb ember a Földön! Most már nem csak ott lakott velük Apolka, de személyesen ő vigyázhatott az álmára!

Jurij, ahogy ígérte, minden héten legalább kétszer ment a birtokra. Egyre veszélyesebb volt az út, de a család még mindig homokba dugta a fejét. Jurij még azt is felajánlotta, hogy eljön néhány emberrel segíteni, hogy ássanak egy kis vermet legalább, ahova elbújhatnak, ha a szükség úgy hozza. De mindenre nemet mondtak.

Apollónia kedvéért megünnepelték a karácsonyt december huszonötödikén, aztán eljött az új év, 1917. Épp csak egy kis pohár pezsgővel koccintottak a boldogabb jövő reményében.

Január hetedikén pedig megünnepelték az orosz ortodox karácsonyt. Együtt mentek a szentmisére a Névai Szent Sándor Székesegyházba. Szergejt szinte mindenki ismerte, köszöntötte. Jurij odanyújtott mindenkinek egy-egy gyertyát, Apollóniának is, és közben boldog karácsonyt kívántak egymásnak.

Az imádságokat együtt mondta a családdal a kislány is. Közben arra gondolt, hogy mindegy, milyen nyelven imádkozik, melyik templomban, az imádság, az imádság. Az áldás, az áldás.

Neki csak az számított, hogy a szerettei, a család, akik őt befogadták, túléljék a háborút. Hogy a kis Vloda, aki már most olyan magas volt, mint ő, felnőhessen,

élvezhesse az életét! Hogy Jurijnak ne kelljen több embert eltemetni! Hogy Szergej apó gyógyuljon meg és éljen még sokáig!

A karácsonyi mise után csendben ünnepeltek. Kivételesen nem szólaltak meg a szirénák, talán eszébe jutott valakinek, ott, fent, hogy ezen a napon is sokan ünneplik a karácsonyt.

Szergej apó halála

Sajnos, az új év nem sok jót hozott. Szergej apó ismét beteg lett, teljesen legyengült. Éjszakánként szinte egyiken sem aludtak a köhögésétől.

Apollónia nem volt hajlandó elmozdulni mellőle. Főzte a teát, beleerőltette a levest, hogy bevehesse a gyógyszert. Az orvos minden héten jött, de sokat segíteni nem tudott. A legnagyobb baj az volt, hogy már nem akart küzdeni. Tudta, hogy Jurij nélküle nem megy át Svájcba, ő viszont nem hagyja itt az ő oroszait, ahogy azokat a családokat hívta, akiknek ő segített letelepedni.

Ahogy híre ment, hogy Szergej megint beteg, szinte nem volt nap, hogy ne látogatták volna meg. Volt, aki egyedül, mások családotól. Apollónia végül megelégelte, és csak délelőtt engedte a látogatást, amikor a férfi kicsit jobban volt.

Január 31-én délután, életének hetvenhatodik évében, végleg elaludt. Még jó étvággal megebédelt, már amilyen étvágya egy beteg embernek van. Kért egy kis

vodkát a teába, aztán mégegyszer a lelkükre kötötte, hogy ha újabb bombariadó lenne, akkor vigyék magukkal azt a kevéske csomagot, amit összeraktak. Érték soha ne maradjon a lakásban.

Vloda és Apolka már csak mosolygott, hiszen tudták jól, mi a dolguk. Nem egyszer, nem kétszer kellett rohanni a ház alatti pincébe, amikor megszólaltak a szirénák.

Jurij fogta a takarókat és támogatta a legyengült Szergejt, ők ketten meg kezükbe kaptak egy-egy ládikát, hátukra kanyarintották a jókora hátizsákokat, ami mindig ott állt készenlétben a konyhában, az ablak előtt. Azért ott, mert ha menekülni kellett, akkor még a kilincsre akasztott tarisznyába került a maradék sonka, sajt, kenyér, vagy ami éppen volt a gazdáéktól.

Az élelem Apolka reszortja volt, Vlodáé meg a nagyapa gyógyszerei, meg az, hogy bezárja az ajtót.

Elmúlt két óra is, hogy Szergej asztalt bontott, bevette a gyógyszereit, és lefeküdt, hogy pihenjen egy kicsit. Orosz módra megcsókolta Vlodát és Apolkát, megígértette velük, hogy mindig figyelnek Jurijra, és szót fogadnak neki.

A fiától csak annyit kért, hogy aznap már ne menjen el sehova, maradjon otthon. Volt még élelem, tűzifa is, tanuljon a gyerekekkel, akik jó ideje nem járhattak iskolába.

Négy óra után már csodálkoztak, hogy Szergej nem köhögött, és még mindig alszik. Öt órakor Jurij bement hozzá, hogy megnézzé, hogy van. Akkor már halott volt.

A háború és a veszély ellenére, aki csak tudott, mindenki ott volt a temetésen. Egymásnak adták a hírt az emberek. Egész tömeg gyűlt össze a temetőben.

Vloda az apjába kapaszkodva zokogott, Jurij sem tudta visszatartani a könnyeit, amikor leeresztették a koporsót.

Egyedül Apollónia szeme maradt száraz.

Arra a sok jóra gondolt, amit ettől az embertől kapott. Ott, a sírjánál megfogadta, hogy bárhogy alakuljon az élete, amíg él, addig vigyázni fog Vlodára és Jurijra.

Mintha az apjára és a kisöccsére vigyázna.

Az első villanás...

A február és a március sem hozott sok jót. Örültek, ha egy héten egyszer el tudtak menni a gazdáékhoz, és egyre kevesebb mindent kaptak. Még az is előfordult, hogy két tyúkon négy-öt család osztozkodott, hogy mindenkinek jusson valami az asztalra.

Apollóniának minden tudományát be kellett vetnie, hogy legalább egyszer egy nap főtt étel kerüljön a két férfi elé. Apolka volt, hogy azt mondta, ő már jól lakott főzés közben, csak azért, hogy a férfiak tányérjára kerüljön az a kevés hús, ami volt. Vloda is pont most nőtt meg, már magasabb volt, mint a lány, és állandóan éhes.

Egy márciusi nap ismét a gazdáékhoz indultak, amikor fura zajt hallottak. A bekötő útnál jártak, de Jurij azonnal lehúzódott az út szélére, és már futottak is az árokhoz, nem törődve a hóval, hideggel. Több robbanás rázta meg a környéket. Mire elhalt a repülők zaja, érezték, hogy valami ég a közelben. Szerencséjükre az autónak nem lett semmi baja. Két perc sem telt el, és máris

a saját szemükkel látták azt, amit eddig csak sejtettek.

Az épület egyik fele eltűnt, a másik fele összedőlt, a pajta teteje lángokban állt. Míg Jurij túlélőket keresett, hogy segíthessen, ha még tud, Apollónia a csirkeólhoz szaladt, menet közben kezébe kapta a kisbaltát. Csak arra vigyázott, hogy rá ne boruljon a tyúkól. Ahogy elkapott egyet, már vágta is le a fejét, nyúlt a másik után.

Tizenegy tyúkot talált az ólban. Hat tojást is sikerült kiszednie, de akkor már futnia kellett, mert dőlt össze a tákolmány.

Lerakott az udvar közepén mindent, és rohant hátra, ahol régen az ő kamrája volt. Ott tartotta a gazda a füstölt kolbászt meg szalonnát. Még mindig volt az utolsó disznóvágásból, azokat gyorsan kikaparta a törmelékből. Majd ráér otthon megtisztítani, erre most nem volt idő.

– Apolka, te mit csinálsz? – nézett rá megdöbbenve Jurij.

– Gondoskodok a családomról! Mit csinálnék? – válaszolta a lány, és rohant tovább.

Azt nézte, hol lehetett a feljáró a padlásra, mert ott volt a liszt, a cukor, a só, meg még ki tudja mi. Oda őt soha nem engedték fel. Mivel a legtöbb zsáknak már csak az alján volt valami, így nem szakadtak ki, amikor összedőlt a ház. Apolka átgázolt a romokon, és amit csak meg bírt mozdtítani, ki bírt kaparni a törmelék alól, mindent kihordott az udvarra.

Jurij megtalálta a családot, vagy még inkább, ami maradt belőlük. Senki nem élte túl a robbanást. A konyhában ülhettek, talán későn kezdtek ebédelni. Ott volt a

becsapódás helye. Nem nagy, de ahhoz elég, hogy elpusztítsa azt, aki az útjába került.

– Segíts, Jurij! Nekik már mindegy! – szólt rá Apollónia mérgesen, a rohangálástól, cipekedéstől kipirult arccal.
– De a fiadnak nem! Nekünk még enni kell, holnap is, meg holnapután is! Az élők számítanak, Jurij, nem a holtak! Nekik már mindegy! Menj, kell a szén, kell a fa is! Pakold a kocsiba! Amit találtam ennivalót, az ott van az udvaron. Nem sok, de egy darabig elég lesz, ha beosztjuk. Én még szétnézek hátul, ahol a hálósobáik voltak, maradt-e valami épen?

Jurij döbbsen állt. Belátta, hogy a kislánynak igaza van. Ha nem ők, akkor majd elviszi más! Ez most egy ilyen világ! Kapkodva indult a száraz szín felé, ahol a tüzelőt tárolta a család. A szén egy részét berakta, a másik részét elvitte és a bedőlt tyúkól romjai alá dugta. Hátha még vissza tud jönni érte.

Apollónia három vastag takarót cipelt magával. Amennyire tudta, kirázta, kiterítette a hóra, hogy kimenjen belőle a füst szaga. Kettőről úgy döntöttek, hogy mehet a kocsiba, a harmadik menthetetlen volt, azt ott hagyták.

Valami csodával határos módon a gazda szépen faragott ágya egészben maradt. Kihordták a hatalmas dunát, a két nagy párnát, és Jurij szétszedte a keretet. Mire Apollóniával felrakták a kocsitetejére, már remegett kezük-lábuk a fáradtságtól. Tetejére ment a dunyha, a két párna meg a takarók a hátsó ülésre épp, hogy befértek.